lysende, at der fordres politisk Kundskab og en udpræget politisk Sans. Det er der neppe nogen, der tvivler om, og neppe nogen, der er uenig med Flertallet om. Hvilke disse politiske Kundskaber er, og hvorvidt, om jeg saa maa sige, Fagdiplomaterne er i Besiddelse af særlig fortrinlige politiske Kundskaber fremfor andre, det skal jeg ikke udtale mig om. Derom har Udenrigsministeriet i denne Betænkning udtrykt sig saa udmærket klart, saa det behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa, selv om jeg maaske kunde sige et og andet om dette. Jeg behøver heller ikke at komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om den udpræget politiske Sans. Jeg kunde tænke mig, at politisk Sans og politisk Instinkt, baade hvad det sønderjydske Spørgsmaal i Særdeleshed angaar, og hvad Udenrigspolitikken i al Almindelighed angaar, i lige saa høj Grad findes udenfor Fagdiplomaternes Rækker som indenfor. Hvis jeg vilde omtale, hvad jeg har set af politisk Sans fra Fagdiplomaters Side i det slesvigske Spørgsmaal og i andre Spørgsmaal, vilde man maaske indrømme, at det var muligt, at Sansen var lige saa stor udenfor. Jeg kunde her, hvis jeg vilde, være ubehagelig, men jeg skal ikke være saa ubehagelig, som jeg kan være.

Angaaende de i Forbindelse med Folkenes Forbund staaende Spørgsmaal, siges det, at de vil dels være af politisk Art, dels kræve et almindeligt, men grundigt Kendskab til Folkeretten. Det drejer sig her om internationalt Samarbejde. Internationalt Samarbejde kan tænkes, forekommer det mig, under to Former, dels retligt, dels politisk. Om det retlige internationale Samarbejde og Folkenes Forbunds Betydning herfor hersker der meget delte Meninger. Fra amerikansk Side mener de største og bedste Folkeretslærere — saaledes en Mand som Senator Ruth, der var delegeret som særlig juridisk sagkyndig paa Konferencen i Haag, som udarbejdede Forslagene til den internationale Domstol, der nu er vedtagne paa Forbundsforsamlingen i Genf — at Folkenes Forbund ikke i og for sig er det bedste og frugtbareste og mest effektive Forum for Dannelsen af en international Ret, af Folkeretten, men at det meget lettere kan ske ved internationale Konferencer af Folkeretseksperter og saa fremdeles. Og den anden Side, Folkeforbundets politiske Side — ja, den var det dog maaske ogsaa muligt for Mænd, der ikke er Fagdiplomater, at erhverve det fornødne Overblik over og Indsigt i. Folkeforbundet har fungeret et Aar, og hvad det har udrettet i det Aar af politisk Betydning, og hvad det formaar i en overskuelig Fremtid at udrette af politisk Betydning, det tror jeg, at selv en normal Mand udenfor Fagdiplomatiet vil være i Stand til at skaffe sig det fornødne Overblik over. Og endelig maa det ikke glemmes, at den paagældende Direktør til sin Raadighed har en fortræffelig folkeretlig Ekspert i Udenrigsministeriet, som altid kan være til Haande med Raad og Daad, og som er det stadig væk for Udenrigsministeriets øverste Embedsmænd.

Det forekommer mig derfor, at Hensynet til Folkenes Forbund og dettes folkeretlige og politiske Betydning ikke kan være et Argument for, at denne Direktør ikke kan tages udenfor Fagdiplomaternes Kreds. Der siges i Betænkningen, at den paagældende Direktør skal have „et almindeligt, men grundigt Kendskab til Folkeretten". Dette Krav forekommer mig noget utydeligt udtrykt. Man kan have et „almindeligt" Kendskab til Folkeret, det vil sige, man kan have Overblik over det væsentlige i Folkeretten, men ikke det detaillerede Kendskab; eller man kan have et „grundigt" Kendskab til enkelte Sider af Folkeretten, men savne det almindelige Overblik, og man kan endelig have baade det „almindelige" og det „grundige" Kendskab. Men et „almindeligt, men grundigt" Kendskab til Folkeretten, det maa vistnok være en fagdiplomatisk Terminologi.

Det tredie Krav, der stilles til Direktøren, det erhvervspolitiske, lyder saaledes, at der maa kræves „fyldig og alsidig Indsigt og Viden om saavel dansk som udenlandsk Erhvervsliv". Ja, derom er vist alle enige. Det er ikke nok at have erhvervspolitisk Specialindsigt, det er ikke nok at kende sin egen lille Erhvervsbaas, man maa have et alsidigt Overblik. Men har ikke adskillige af vore Erhvervsrepræsentanter under Krigen og bagefter vist, at de havde dette alsidige erhvervspolitiske Overblik? Derfor tror jeg heller ikke, at Hensynet til Nødvendigheden af et saadant alsidigt Overblik medfører, at Direktøren absolut maa vælges indenfor Fagdiplomaternes